

Sygn. akt V **GC 1226/18**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2019 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Ryszard Kołodziejcki
Protokolant:	Sekretarz sądowy Jowita Stafiej

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2019 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa J. B.

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda J. B. kwotę 4000 zł (cztery tysiące złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 08 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty;

II w pozostałej części oddała powództwo;

III znosi wzajemnie między stronami koszty procesu.

Sygn. akt. V GC 1226/18

UZASADNIENIE

Wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 4 września 2019 r.

Pozwem z dnia 10 stycznia 2018 r. powód J. B. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) w W. kwoty 10.280,99 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód twierdził m.in., że w dniu 6 maja 2017 r. doszło do kolizji drogowej w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki O. (...) stanowiący własność P. H.. Szkoda została zarejestrowana u pozwanego pod numerem (...). Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłacił odszkodowanie w wysokości 3.999,17 zł. W ocenie poszkodowanego wypłacona kwota jest rażąco zaniżona. Na zlecenie powoda została wykonana prywatna kalkulacja kosztów naprawy i wyceniono ją na kwotę 14.280,16 zł. Przedmiotowa wierzytelność została przelana na rzecz powoda w dniu 14 lipca 2017 r. W związku z powyższym powód domaga się różnicy między rzeczywistym kosztem naprawy ustalonym przez prywatnego rzeczoznawcę a wypłaconym odszkodowaniem. (k.2-5)

Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Toruniu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w dniu 8 marca 2018 r. uwzględniając powództwo w całości. (k.24)

W przewidzianym przez ustawę terminie pozwany Towarzystwo (...) w W. złożył sprzeciw od nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz obciążenie powoda kosztami procesu. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany wskazał, że wypłacając kwotę 3.999,17 zł w całości naprawił szkodę wyrządzoną poszkodowanemu (k.28-29)

W odpowiedzi na sprzeciw powód odniósł się do stanowiska pozwanego poprzez wskazanie, że szkoda powstaje w wyniku zaistnienia zdarzenia i nie jest uzależniona od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy czy nie. Podkreślił, że doprowadzenie rzeczy do stanu poprzedniego oznacza doprowadzenie jej do stanu w jakim znajdowała się przed szkodą i wymaga zastosowania takich samych materiałów z jakich rzecz została wykonana, a tylko części oryginalne dają gwarancję należytej jakości i prawidłowego współdziałania z pozostałymi podzespołami samochodu. (k. 40-42)

W piśmie procesowym wniesionym do tegoż Sądu w dniu 14 maja 2019 r. (data stempla pocztowego) powód rozszerzył powództwo o kwotę 96,34 zł tj. do kwoty 10.377,33 zł, a więc wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda łącznej kwoty 10.377,33 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty. (k.114)

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 6 maja 2017 r. miało miejsce zdarzenie drogowe w wyniku, którego uszkodzeniu uległ pojazd marki O. (...), rok produkcji 2008, stanowiący własność P. H.. Pojazd miał uszkodzoną przednią część. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność gwarancyjną co do zasady.

(okoliczności bezsporne)

W dniu 8 maja 2017 r. poszkodowany P. H. zgłosił szkodę u pozwanego, która została zarejestrowana pod numerem (...).

(**dowód:** zgłoszenie szkody w pliku pdf (...) -2017” na k. 5-9 pliku, w aktach szkody na płycie CD – k. 35)

Przedmiotowy pojazd, już uprzednio bo w dniu 21 marca 2011 r. brał udział w kolizji drogowej, poszkodowanemu wypłacono wówczas odszkodowanie w wysokości 1.182,07 zł.

(**dowód:** historia uszkodzenia pojazdu w pliku pdf (...) -2017” na k. 12 pliku, w aktach szkody na płycie CD – k. 35)

W dniu 13 maja 2017 r. wykonano oględziny pojazdu, na zakończenie których sporządzono protokół szkód w pojeździe. Zaznaczono, że samochód miał wcześniejsze naprawy blacharskie i lakiernicze. Dokonano kalkulacji kosztów naprawy, które rzeczoznawca wycenił na kwotę 3.999,17 zł. Do kalkulacji wykorzystał części jakości O oraz (...), P i (...)

W dniu 3 lipca 2017 r. pozwany na podstawie decyzji przyznał poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 3.999,17 zł dokonane na podstawie kalkulacji szkody.

(**dowód:** dokumentacja po oględzinach pojazdu, kalkulacja kosztów naprawy, protokół szkody w pojeździe w pliku pdf (...) -2017” na k. 73-86 pliku, w aktach szkody na płycie CD – k. 35, decyzja z dnia 3 lipca 2017 r. w pliku pdf (...) -2017” na k. 153-154 pliku, w aktach szkody na płycie CD – k. 35)

Powód zlecił wykonanie kalkulacji naprawy przedmiotowej szkody, zgodnie z którą wyceniono koszty naprawy przedmiotowego pojazdu na kwotę 14.280,16 zł.

(**dowód:** kalkulacja naprawy – k. 15-19)

W dniu 14 lipca 2017 r. poszkodowany i powód zawarli umowę cesji wierzytelności, której przedmiotem było prawo do odszkodowania za szkodę powstałą w pojeździe marki O. (...) w dniu 6 maja 2017 r.

(**dowód:** cesja wierzytelności – k. 20)

Wysokość szkody w przedmiotowym pojeździe przy użyciu części jakości O wynosi 14.376,50 zł, przy uwzględnieniu stawek za prace blacharskie i lakiernicze w wysokości 100 zł.

Naprawa przy użyciu części jakości O wyniosłaby 9.966,51 zł przy uwzględnieniu części takiej jakości – reflektor przedni, skraplacz klimatyzacji, chłodnica wody.

(**dowód:** opinia biegłego sądowego S. D. – k. 101-107, ustna uzupełniająca opinia biegłego 00:02:51 - 00:08:16 – k. 136-136v.)

Poszkodowany P. H. dokonał naprawy przedmiotowego auta w nieautoryzowanym warsztacie samochodowym. Kwota wypłacona w ramach odszkodowania nie pokryła kosztów naprawy. Poszkodowany sprzedał swoją wierzytelność, za kwotę ok. 4 tys. zł, co łącznie dało kwotę ok. 8 tys. zł. Powyższą kwotę poszkodowany przeznaczył na naprawę pojazdu. Kwota ta zrekompensowała szkodę i pozwoliła naprawić pojazd. Poszkodowany miał drugą kolizję w listopadzie roku 2017 pojazdu, jednakże miała ona miejsce dopiero po przedmiotowym zdarzeniu. Przedmiotowy pojazd był wykorzystywany przez poszkodowanego do prowadzenia działalności gospodarczej, której przedmiotem był przewóz osób (taxi).

(**dowód:** zeznania poszkodowanego P. H. 00:14:47-00:22:52 – k. 136v. – 137)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów przedłożonych przez strony postępowania, zeznania świadka P. H. oraz opinię biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego S. D. wraz z opinią uzupełniającą.

Sąd za wiarygodne uznał dokumenty przedłożone przez strony postępowania, bowiem nie budziły one wątpliwości Sądu, a strony nie kwestionowały ich prawdziwości. Zważyć jednak należy, że czym innym jest przyznanie dowodowi z dokumentu waloru prawdziwości danego tj. uznanie, że nie został on podrobiony, czy przerobiony, a czym innym jest wyciąganie stosownych wniosków z treści takiego dokumentu. Sąd nie oparł się jednak na ustaleniach poczynionych w zleconym przez powoda kosztorysie, przedmiotem której była ocena uszkodzeń samochodu i koszty ich naprawy. Opinia prywatna uzyskana przez powoda ma charakter dokumentu prywatnego, a nie dowodu z opinii biegłego. Opinia ta została sporządzona poza toczącym się procesem, na zlecenie jednej ze stron, bez udziału strony przeciwnej i bez zapewnienia jej możliwości odniesienia się do czynności sporządzającego i sformułowanych wniosków. Przedstawioną ekspertyzę traktować należy zatem wyłącznie jako część argumentacji faktycznej i prawnej przytaczanej przez stronę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2012r., II CNP 41/12, niepubl.). Jako dokument prywatny stanowi ponadto dowód tego, że osoba, która ją podpisała wyraziła zawarty w niej pogląd, nie korzysta natomiast z domniemania zgodności z prawdą zawartych w niej twierdzeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2010 r., I CSK 199/09, niepubl.).

W ocenie Sądu za wiarygodne w całości należało uznać zeznania świadka P. H. na okoliczność naprawy pojazdu i jej kosztów. Zeznania świadka były wyczerpujące i spójne. Świadek zeznał, iż uszkodzony samochód został naprawiony w całości i pozostaje w pełni sprawny; jest „jezdny”. Świadek zeznał, że dokonał naprawy w nieautoryzowanym warsztacie samochodowym, a koszt naprawy wyniósł ok. 8 tys. zł.

Sporządzoną w niniejszej sprawie opinię biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego S. D. Sąd uznał za rzetelną i fachową. Biegły po dokonaniu analizy załączonych dokumentów (opinii prywatnej powoda), wydał jednoznaczną i spójną opinię w sprawie. Dodać należy, że koszt naprawy biegły ustalił w oparciu o wykonany

przez siebie kosztorys, który z kolei sporządził na podstawie specjalistycznego oprogramowania A.. Sąd uznał, że opinia biegłego w sposób wiarygodny określa koszt naprawy pojazdu przy użyciu części O, przy uwzględnieniu załączonych dokumentów. Koszty naprawy zostały ustalone przez biegłego przy zastosowaniu specjalistycznej wiedzy z dziedziny techniki samochodowej, a więc stanowią wiarygodną i miarodajną wartość kosztów naprawy pojazdu. Odnosząc się do treści opinii biegłego, sporządził on kalkulację naprawy uwzględniającą naprawę w najwyższej jakości tj. przy użyciu części jakości O. W uzupełniającej opinii biegły natomiast wskazał, że naprawy pojazdów nie są dokonywane przy użyciu części li tylko oryginalnych, a często dokonywane są tańszymi zamiennikami. Ostatecznie biegły wskazał, że przy użyciu części jakości (...) naprawa wyniosłaby 9.966,51 zł.

Pozwany zarzucił opinii biegłego, że w swojej kalkulacji biegły nieprawidłowo zakwalifikował reflektor do wymiany z powodu pęknięcia jedynie uchwytów, winno się wymienić w takim przypadku jedynie uchwyty a nie cały reflektor. Wskazał ponadto, że kondensator zakwalifikowany do wymiany był znacznie zużyty eksploatacyjnie był niepełnowartościowy, co również nie pozostaje bez znaczenia dla określenia kosztów naprawy. Biegły w odpowiedzi na te zarzuty wskazał, że uwagi pozwanego wykraczają poza tezę dowodową, a opinia nie była przedmiotem tego co podniesiono w zarzutach. Biegły sporządził kalkulację zgodnie z tezą dowodową zaproponowaną przez powoda na podstawie kalkulacji sporządzonej na potrzeby procesu przez powoda.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie stan faktyczny pozostawał w istotnej mierze niesporny między stronami. Nie był kwestionowany fakt kolizji drogowej z dnia 6 maja 2017 roku, w wyniku której doszło do uszkodzenia pojazdu marki O. (...). Poza sporem pozostawała także zasada odpowiedzialności pozwanego za szkodę, który wypłacił odszkodowanie właścicielowi uszkodzonego pojazdu – nie ulega wątpliwości, że w ten sposób uznał on swoją odpowiedzialność za szkodę w pojeździe. Pozwany nie kwestionował także legitymacji czynnej powoda do wytoczenia niniejszego powództwa.

Spór co do zasady sprowadzał się do ustalenia wysokości kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, która pozwoliłaby na jego przywrócenie do stanu sprzed szkody spowodowanej zdarzeniem z dnia 6 maja 2017 roku. W ocenie pozwanego wysokość należnego odszkodowania należy ustalić w oparciu o dokonaną przez niego kalkulację, którą pozwoliła przywrócić pojazd do stanu sprzed szkody, poszkodowany bowiem naprawił pojazd, który jest w pełni sprawny.

Przechodząc do rozważań prawnych należy wskazać, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (art. 822 § 1 k.c.). Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych regulują przepisy ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 2060 z późn. zm.), w dalszej części uzasadnienia nazywanej również ustawą. Zgodnie z art. 34 ust. 1 i 36 ust. 1 ustawy z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia, a odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Ustalenie odszkodowania z ubezpieczenia OC następuje według ogólnych zasad, określonych w art. 361-363 k.c., z tym jedynie zastrzeżeniem, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest tylko do świadczenia pieniężnego, ograniczonego do wysokości, ustalonej w umowie, sumy gwarancyjnej (art. 822 § 1 k.c. i art. 36 ust. 1 ustawy). Stosownie zaś do treści art. 19 ust. 1 ustawy poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Ustawodawca nie zdefiniował pojęcia szkody, które w doktrynie definiuje się niejednolicie, choć przeważa stanowisko, że szkoda majątkowa to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po wystąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek a stanem, jaki by zaistniał gdyby zdarzenie to nie nastąpiło. Naprawienie szkody, a więc i odszkodowanie powinno obejmować wszystkie straty, które poszkodowany poniósł wskutek zaistnienia szkody (art. 362 § 2 k.c.). W orzecznictwie utrwalone zostało stanowisko, iż dla pojęcia szkody ubezpieczeniowej należy sięgnąć do odpowiednich regulacji zawartych w kodeksie cywilnym. W myśl art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego wynika szkoda. Związek przyczynowy jest kategorią obiektywną i należy go pojmować jako obiektywne powiązanie „przyczyny” ze zjawiskiem określonym jako „skutek”. Ustawodawca wprowadzając w art. 361 § 1 k.c. dla potrzeb odpowiedzialności cywilnej, ograniczenie tej odpowiedzialności tylko za normalne – typowe, występujące zazwyczaj następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynika, nie wprowadza związku przyczynowego w rozumieniu prawnym odmiennego od istniejącego w rzeczywistości.

Zgodnie zaś z art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Nie budzi wątpliwości, że skoro odszkodowanie pieniężne ma pełnić taką samą funkcję jak przywrócenie do stanu poprzedniego, to jego wysokość powinna pokryć wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Sąd Najwyższy uznał w wyniku wykładni art. 361 § 2 k.c. i art. 363 § 2 k.c., że ubezpieczyciel, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości.

Na gruncie powyżej przytoczonych przepisów, a co jest bezspornym w sprawie, pozwany zobowiązany był względem poszkodowanego do zapłaty odszkodowania w granicach odpowiedzialności cywilnej kierującego pojazdem sprawcy zdarzenia. Z dopuszczonego przez Sąd dowodu z opinii biegłego na ustalenia uzasadnionych kosztów przywrócenia pojazdu marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) do stanu sprzed kolizji z dnia 6 maja 2017 roku przy użyciu oryginalnych części zamiennych z logo producenta pojazdu z uwzględnieniem zakresu uszkodzeń opisanych w załączonej kalkulacji naprawy sporządzonej przez powoda wynikających z załączonej do akt szkody dokumentacji fotograficznej wynika, iż koszt naprawy pojazd przy użyciu części O wynosił 14.376,50 zł brutto. Z zeznań świadka P. H. - poszkodowanego wynika natomiast, że faktyczny koszt naprawy wynosił około 8 tys. zł brutto. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego zgodnie z tezą o jaką wnosił powód, jednakże wydając rozstrzygnięcie nie oparł się na niej. Biegły bowiem sporządził wycenę naprawy pojazdu jedynie przy użyciu części oryginalnych. Wziąć natomiast należy pod uwagę wiek pojazdu w chwili zdarzenia (pojazd blisko 10-cio letni), fakt iż auto uczestniczyło wcześniej w kolizjach drogowych, zeznania świadka P. H., a także ustną opinię biegłego, który przyznał, że przy naprawie pojazdów z reguły w takich przypadkach nie używa się części oryginalnych o jakości O, ale także części o identycznej jakości bez logo producenta pojazdu, co zmniejsza koszty naprawy. Biegły ponadto wskazał, że naprawa pojazdu przy użyciu części o jakości (...) wynosiłaby 9.966,51 zł.

Sąd mając na uwadze okoliczności całej sprawy w głównej mierze oparł się na zeznaniach świadka P. H., będącego jednocześnie poszkodowanym, z których jednoznacznie wynika, iż poszkodowany naprawił pojazd za kwotę 8 tys. zł. Pojazd został przywrócony w pełni do używalności, do dziś pozostaje w dyspozycji poszkodowanego. Biegły w swojej opinii nie badał faktycznych uszkodzeń pojazdu, sporządził opinię zgodnie z wnioskowaną przez powoda tezą dowodową, która nie przewidywała weryfikacji uszkodzeń i za tym odpowiedniej kwalifikacji naprawy poszczególnych części (do wymiany czy do naprawy). Świadek te rozbieżności i niejasności wyjaśnił poprzez wskazanie kwoty za jaką naprawił pojazd, który to do dziś stanowi własność poszkodowanego, domniemywać więc można, że pojazd został naprawiony zgodnie z technologią i pozwala poszkodowanemu na bezpieczne jego użytkowanie, skoro do dziś jest w jego dyspozycji. Stąd też, w ocenie Sądu, brak było podstaw zasądzenia na rzecz powoda żądanej kwoty z uwagi na dokonanie naprawy przedmiotu zdarzenia z dnia 6 maja 2017 r. w całości. Poszkodowany prowadzi działalność gospodarczą której przedmiotem jest przewóz osób taksówką. Uszkodzony pojazd jest wykorzystywany

do prowadzenia tej działalności, więc prawidłowa naprawa pojazdu jest wysoce w interesie poszkodowanego, bowiem bierze on odpowiedzialność nie tylko za swoje bezpieczeństwo, ale także pasażerów.

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r. (III CZP 32/03, Legalis 57077) odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu. Za „niezbędne” koszty naprawy należy uznać takie, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody. Prowadzi to do wniosku, iż naprawa uszkodzonego pojazdu nie może prowadzić do zwiększenia jego wartości w stosunku do stanu poprzedzającego powstanie szkody, z jednoczesnym obciążeniem ubezpieczyciela kosztami stąd wynikającymi. Należy również wskazać, iż przyznanie odszkodowania wyższego, określonego w sposób teoretyczny przez biegłego, narusza ograniczenie narzucone w art. 824¹ § 1 k.c., zgodnie z którym odszkodowanie nie może przekraczać poniesionej szkody (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 21 stycznia 2014 r., I ACa 1430/13; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 czerwca 2013 r., I ACa 1270/12; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2006 r., III CZP 76/05, Lex 175463). W myśl powyższego przepisu, o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Naprawienie szkody powinno prowadzić do przywrócenia w jak największym stopniu stanu poprzedzającego zaistnienie szkody. Pamiętać należy również o zasadzie, zgodnie z którą szkoda nie powinna być źródłem wzbogacenia, zaś obowiązkiem poszkodowanego jest dążenie do ograniczenia rozmiarów szkody. Mając powyższe na względzie oraz okoliczności niniejszej sprawy, Sąd uznał, iż odszkodowanie wypłacone poszkodowanemu w kwocie 3.999,17 zł nie pozwoliło na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, a tym samym na naprawę uszkodzonego pojazdu. Dopiero dopłata do tego odszkodowania w wysokości ok. 4 tys. zł, którą poszkodowany uzyskał od powoda zbywając wierzycelność pozwoliła naprawić pojazd.

Zgodnie z art. 322 k.p.c. jeżeli w sprawie o naprawienie szkody sąd uzna, że ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione, może w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy. Dokonując takiego rozważenia Sąd uznał, że kwota wskazana przez świadka ok. 4 tys., zł uzyskana od nabywcy wierzycelności pozwoliła wraz z kwotą wypłaconą z odszkodowania przywrócić całkowitą sprawność pojazdu, a więc taka kwota powinna podlegać zasądzeniu na rzecz powoda.

Mając na względzie powyższe rozważania, dochodzone pozwem roszczenie powoda nie zasługiwało na uwzględnienie w części i dlatego Sąd, na mocy art. 19 ust. 1, art. 34 ust. 1, art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 822 § 1 k.c. i art. 361 i art. 362 k.c. w zw. z art. 322 k.p.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4 tys. zł.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w punkcie drugim sentencji wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. w myśl zasady, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty są wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powód wygrał niniejszy proces w 40 %, (po stronie powoda powstały: kwota 3600zł z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika, 515zł z tytułu wpisu od pozwu, 17zł opłaty od pełnomocnictwa oraz kwota 1019 zł z tytułu opinii biegłego- łącznie 5151zł, z tej kwoty 40% stanowi 2060,40 zł). Pozwany wygrał proces w 60% (koszty pozwanego to 3600zł wynagrodzenia adwokackiego i 34zł opłat od pełnomocnictwa i pełnomocnictwa substytucyjnego- łącznie 3634zł, z tej kwoty 60% stanowi 2180,40zł). Tak nieznaczna różnica między obu kwotami skłoniła Sąd do zastosowania powołanego wyżej przepisu prawa i wzajemnego zniesienia kosztów procesu jakie powstały między stronami.